

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Y. P.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. MV-100692-5/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. MV-100692-5/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 5. 2019, č. j. OAM-10943-27/PP-2017, jímž byla podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce se v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí přitom odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Současně je napadené rozhodnutí podle názoru žalobce v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
2. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s posouzením věci z pohledu nebezpečí jeho osoby pro veřejný pořádek a přiměřenosti ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgány dle jeho názoru vyšly ze skutečnosti, že žalobce byl v minulosti opakovaně (celkem 7krát) odsouzen za spáchání přečinů, a to v období od roku 2004 do 2015. Ve svém hodnocení však pominuly fakt, že žalobce nebyl nikdy odsouzen pro žádný závažný trestný čin. Současně bylo na žalobce třeba hledět, vyjma jednoho odsouzení, jako na osobu trestně zachovalou, když se v ostatních případech odsouzení již osvědčil. Žalobce pak v tomto kontextu poukázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž pro aplikaci dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců plyne, že osobní chování jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce však dle svého tvrzení v minulosti nenarušoval veřejný pořádek závažným způsobem, přičemž ani nelze očekávat, že by měl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu. Žádný z trestných činů, kterých se na území České republiky žalobce dopustil, a které jsou uvedeny v jeho výpisu z evidence rejstříku trestů, nebyl nijak závažný, ostatně správní orgány nebezpečnost těchto jednání ani nehodnotily a nepřihlédly ani k tomu, že jsou zahlazeny. I z tohoto důvodu tedy shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
3. Žalovaný pak podle žalobce způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu, že dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na jeho osobu. Na území České republiky žalobce pobývá již velmi dlouhou dobu a v zemi původu nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádné zázemí, současně zde žije se svým synem – občanem České republiky, který je neplnoletý a studuje, tedy se bez péče a podpory žalobce neobejde.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah napadeného rozhodnutí ve spojení se spisovým materiálem.
5. Ke konkrétním žalobním tvrzením žalovaný uvedl, že žalobce byl opakovaně od roku 2004 do roku 2018 odsuzován. V daném případě tak hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žalobce. Trestná činnost žalobce zároveň nebyla jednorázovým excesem. Správní orgány přitom mají možnost za použití zákona o pobytu cizinců, chránit zájmy státu a společnosti před nežádoucím jednáním ze strany cizinců. K námitce ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na strany 6 a 7 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy své nesouhlasy s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 19. 7. 2017 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti pak vyjma osobních údajů a informací stran jeho rodinných příslušníků žalobce jako účel pobytu uvedl „sloučení s rodinou - dítě“. Při podání předmětné žádosti žalobce doložil též kopii svého cestovního dokladu, doklad o zdravotním pojištění, výpis z katastru nemovitostí, rodný list E. P., nar. „X“, ve kterém je žalobce uveden jako jeho otec, listinu o udělení státního občanství České republiky ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. 9. 2014, týkající se E. P. a plnou moc ze dne 13. 7. 2017, kterou žalobce ve věci zplnomocnil advokáta Mgr. Vratislava Polku. Obsahem správního spisu je pak i výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě žalobce, svědčící o jeho pobytové historii, jakož i lustrace žalobce v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“). Učiněno bylo prostřednictvím Policie České republiky i šetření k pobytu žalobce, resp. k jeho bydlišti. Správní orgán I. stupně si dne 20. 7. 2017 vyžádal také opis (i výpis) z evidence rejstříku trestů, ze kterého plyne, že žalobce byl na území České republiky mezi lety 2004 až 2015 celkem 7krát pravomocně odsouzen pro spáchání trestné činnosti. Konkrétně z trestního příkazu Okresního soudu v Tachově ze dne 22. 10. 2004, sp. zn. 8 T 173/2004, je zřejmé, že byl žalobce odsouzen pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákon“), a to k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 T 116/2010-34, pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákoník“), přičemž mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roků a rovněž mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 roků. Trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 8. 2011, č. j. 6 T 140/2011-20, byl žalobce odsouzen též pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přičemž mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 1 roku a současně mu byl uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku. Okresní soud v Děčíně poté žalobce odsoudil trestním příkazem ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 T 155/2012-30, znovu pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a uložil mu trest obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Žalobce byl následně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 1 T 295/2014-29, a to opět pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 roků, jakož i k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 3 roků. Okresní soud v Sokolově pak žalobce odsoudil trestním příkazem ze dne 29. 12. 2014, č. j. 6 T 74/2014-44, jednak pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a jednak pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 36 měsíců, přičemž byl žalobci uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Usnesením nadepsaného soudu ze dne 2. 11. 2015 pak bylo v odkazované věci rozhodnuto, že žalobce vykoná trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, neboť ve zkušební době podmíněného odsouzení nevedl řádný život. Žalobce byl odsouzen také Okresním soudem v Lounech, konkrétně rozsudkem ze dne 9. 9. 2015, č. j. 2 T 102/2015-76, jednak pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a jednak pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přičemž mu byl uložen úhrnný trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin. Veškerá shora uvedená rozhodnutí trestních soudů jsou přitom součástí správního spisu. Sám žalobce poté dne 12. 9. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správnímu orgánu I. stupně předložil zprávu Probační a mediační služby České republiky v trestní věci sp. zn. 2 T 102/2015 o vykonání trestu 300 hodin obecně prospěšných prací a usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 28. 6. 2017, č. j. 5 Nt 1206/2017-5, o zamítnutí žádosti žalobce o zahlazení odsouzení Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 5. 2013, sp. zn. 3 T 155/2012. Ve správním spisu je poté založen i pravomocný rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 6. 2018, č. j. 32 T 18/2018-48, kterým byl žalobce odsouzen pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za který mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

10. Žalobce byl následně dne 7. 11. 2018 vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci, kdy této možnosti dne 13. 11. 2018 také využil.
11. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2019, č. j. OAM-10943-27/PP-2017, pak správní orgán I. stupně žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť ve věci shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. K tomuto závěru dospěl správní orgán I. stupně zejména s ohledem na opakovanou trestnou činnost, které se žalobce na území České republiky dopustil. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 13. 6. 2019 blanketní odvolání, které k výzvě správního orgánu I. stupně dne 2. 7. 2019 doplnil o důvody. O podaném odvolání následně rozhodl žalovaný dne 23. 8. 2019 již shora rekapitulovaným napadeným rozhodnutím.
12. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zvláště v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části hodnocení otázky týkající se důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, resp. stran hodnocení jeho trestné činnosti, a dále i přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
13. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

15. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“*
16. Vycházejí ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění a právních názorů žalovaný vycházel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též podává, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché a mylné, a to zejména ve vztahu k jím sporované aplikaci § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. hodnocení nebezpečnosti jednání žalobce, jakož i přiměřenosti učiněného rozhodnutí v kontextu jeho soukromého a rodinného života. K tomu je možno pro stručnost odkázat na str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný právě otázkou naplnění podmínek dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců (v kontextu odvolacích námitek žalobce) obsáhle zabýval. Nelze přitom konstatovat, že by žalovaný nehodnotil nebezpečnost trestné činnosti spáchané žalobcem, když ten ve svém posouzení nepochybně vycházel z popisu (resp. i výpisu) z evidence rejstříků trestů a právě i z jednotlivých odsuzujících rozsudků v tomto popisu uvedených. Žalovaný tak ve věci vycházel z relevantních podkladů, z nichž byly veškeré podstatné informace stran jeho trestněprávního jednání naprosto zřejmé. Dle hodnocení žalovaného pak žalobce svým chováním skutečně, aktuálně, opakovaně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti na respektování právního řádu. V napadeném rozhodnutí se zároveň opakovaně uvádí, že správní orgány ve svém postupu uvážily zvláště četnost a závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem. Žalovaný se poté v napadeném rozhodnutí zabýval i soukromými a rodinnými poměry žalobce na území České republiky ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména ve vztahu k jeho dětem. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmý též odkaz na rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části hodnocení shora uvedených otázek, přičemž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí obsáhle a komplexně popsal veškerou trestnou činnost žalobce, kdy tuto následně posoudil z hlediska její závažnosti, oblasti dotčených chráněných zájmů společnosti, četnosti a aktuálnosti. Z hlediska ekonomie řízení přitom nebyl v této části odkaz žalovaného na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyloučen, jak ostatně plyne z výše odkazované konstantní judikatury.
17. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikатурním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí odpovídá. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Předmětná námitka proto byla soudem shledána za nedůvodnou.

18. V daném kontextu pak soud k blíže nekonkretizované námitce žalobce, že v rámci odvolacího řízení žalovaný náležitě nevypořádal všechny jím uplatněné námitky (§ 89 odst. 2 správního řádu), uvádí, že mu není vůbec jasné, která konkrétní odvolací námitka měla být v rámci předmětného řízení opomenuta, přičemž žádné takové pochybení v řešeném případě soud neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle hodnocení soudu plně reflektuje veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce, a to způsobem odpovídajícím zákonným požadavkům, jak už bylo výše konstatováno.
19. Dále je ve věci nutno konstatovat, že zcela obecná tvrzení žalobce o porušení jeho procesních práv ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jakož i o neúplném zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu), soud shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Jinak řečeno, kterých zjištění, podkladů či postupů správního orgánu v rozporu se zákonem se namítaný nedostatek správního řízení týká, žalobce vůbec neuvedl. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, ve kterém uvedl, že *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. (...) Právě vyslovené závěry však neznamenají, že bezvadným žalobním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona. (...) Žalobce tedy svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná právo.“* V nyní projednávaném případě přitom zdejší soud neshledal jakéhokoliv důvodu se od výše citovaných závěrů odchýlovat.
20. K tomu soud také dodává, že není oprávněn namísto žalobce jakkoliv podřazovat pod obecná tvrzení obsažená v žalobě naprosto konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. Za této situace se tedy nejedná o řádně uplatněné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odkázat je možno i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že *„[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Zdejší soud se poté zabýval námitkou žalobce, že v daném případě nebyl správně aplikován § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v současné době nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti.
22. Podle § 87e odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují obdobně důvody podle § 87d odst. 1 téhož zákona.
23. Dle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. V nadepsaném kontextu je předně třeba uvést, že výkladem pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém vyslovil, že *„[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotčenou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje. (...) Soudní dvůr EU stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; tedy, 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. bod 35 rozsudku ze dne 27. 10. 1977 ve věci Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999; bod 21 rozsudku ve věci Calfa; bod 66 rozsudku ve věci Orfanopoulos a Oliveri; bod 46 rozsudku ve věci Komise proti Španělsku; bod 43 rozsudku ze dne 7. 6. 2007 ve věci Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383; bod 23 rozsudku ve věci Jipa). Tento závěr se ostatně nyní promítá i do znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Svůj závěr k výkladu pojmu „veřejný pořádek“ pak rozšířený senát formuloval ve výroku tak, že „[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“*
25. V intencích právního názoru vysloveného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení je poté nutno vyložit § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a teprve pak je aplikovat na konkrétní okolnosti projednávaného případu.
26. Žalobce v řešené věci požádal na základě § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu na území. Podle odkazovaného ustanovení je rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, povinen požádat ministerstvo o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení k přechodnému pobytu. Toto ustanovení je důsledkem transpozice směrnice 2004/38/ES, ke které došlo zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006.

27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 1. 2011, č. j. 7 As 75/2011-95: *„Směrnice 2004/38/ES upravuje právo občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU. Pro omezení práva pobytu z důvodů veřejného pořádku jsou v čl. 27 a 28 stanoveny podmínky kopírující požadavky dosavadní judikatury Soudního dvora, kterou Soudní dvůr přehledně shrnul např. v rozsudku ve věci C-441/02 Komise v. Německo (Sb. rozh. 2006, s. I-3449).*
28. Čl. 27 směrnice 2004/38/ES stanoví, že s výhradou šesté kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
29. Ve shora citovaném rozsudku č. j. 7 As 75/2011-95 přitom Nejvyšší správní soud také konstatoval, že *„[p]ři respektování požadavků stanovených směrnicí 2004/38/ES a judikaturou Soudního dvora, jakož i závěru vysloveného rozšířeným senátem v citovaném usnesení, lze shrnout, že veřejný pořádek jako poměrně složité strukturovatelný neurčitý právní pojem zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské.“*
30. V případě žalobce bylo proto namíste primárně posoudit jeho jednání z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a současně zkoumat, zda bylo toto jednání skutečné, osobní, aktuální a dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 Azs 350/2017-29, a ze dne 13. 12. 2019, č. j. 10 Azs 108/2019-37). Závažné narušení veřejného pořádku bylo v projednávaném případě spatřováno v opakovaném a četném páčání trestné činnosti, konkrétně ve spáchání jednoho trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny, sedmi přechybních maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a dvou přechybních ohrožení pod vlivem návykové látky. Z již rekapitulovaného správního spisu, resp. z obsahu trestních rozsudků, přitom jednoznačně vyplývá, že žalobce byl v období od roku 2004 do 2018 celkem osmkrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost (přechybní) spáchanou ve dnech 20. 10. 2004, 26. 6. 2010, 27. 7. 2011, 4. 7. 2012, 21. 10. 2014, 14. 12. 2014, 20. 6. 2015 a 29. 11. 2017.
31. Vycházejí z výše konstatovaného tak soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že vymezená jednání žalobce představují závažná narušení veřejného pořádku a současně byla splněna i podmínka, že se jedná o nebezpečí aktuální. Soud připouští, že bylo přihlédnuto i k trestné činnosti spáchané již značnou dobu před vydáním napadeného rozhodnutí, resp. byla zohledněna i odsouzení v trestních věcech, v rámci kterých už byl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce osvědčen, popř. amnestován, nicméně v tomto ohledu nelze přehlédnout, že se nejednalo o osamocená (izolovaná) protiprávní jednání žalobce – tzv. excesy, ale o v zásadě kontinuální páčání další úmyslné (stejnorodé) trestné činnosti, a to v posledních letech v poměrně krátké době po sobě. K tomu je příležitým odkázat na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, že „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, že ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlázení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.*“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2016, č. j. 30 A 101/2015-49). Ve svém hodnocení věci tak správní orgány postupovaly plně v souladu s nadepsanou judikaturou. I přesto, že se v jednotlivých případech nejednalo o (zvláště) závažnou trestnou činnost (viz skutkové věty jednotlivých odsuzujících rozhodnutí trestních soudů), šlo o četné opakování trestné činnosti v krátkém časovém odstupu, a to i přes veškerá dřívější soudní potrestání žalobce, což je rovněž významnou okolností podporující závěr, že hrozba narušení veřejného zájmu je skutečná a závažná, neboť tak dal žalobce jasně najevo, že nehodlá respektovat právní řád České republiky.

32. Při posouzení otázky, zda nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, bylo v době rozhodnutí žalovaného aktuální, je třeba zdůraznit skutečnost, že s výjimkou prvního trestného činu páchal trestnou činnost v zásadě neustále od roku 2010, jak už bylo dříve rekapitulováno. Zároveň je nutno důrazně upozornit na to, že ačkoliv žalobce podal předmětnou žádost dne 19. 7. 2017, následně se dne 29. 11. 2017 dopustil dalšího trestného činu. Tato skutečnost tak ponejvíce prokazuje, že náprava žalobce, i přes mnohá potrestání, zjevně nebyla zcela naplněna a že tedy existuje naprosto důvodná obava z jeho chování v budoucnu. Nelze mu proto přisvědčit v tvrzení, že by nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek a že je aktuálně schopen žít řádným životem a dodržovat právní předpisy České republiky. Ostatně bagatelizoval-li žalobce ve své žalobní argumentaci jím spáchanou trestnou činnost, je třeba důsledně připomenout, že vyjma trestného činu dle § 176 odst. 1 trestního zákona a přešinu podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl odsouzen také pro přečiny ve smyslu § 274 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž toto ustanovení chrání samotný život a zdraví lidí, jakož i majetek před ohrožením pocházejícím z činnosti konané pod vlivem návykové látky, a tudíž tuto trestnou činnost, které se žalobce dopustil rovněž opakovaně, nelze v žádném případě zlehčovat (nadto v kontextu další uváděné trestné činnosti žalobce).
33. Ze všech uvedených důvodů tak soud shledal za zákonný závěr správních orgánů, že v době rozhodování o povolení k přechodnému pobytu zde existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tato podmínka pro zamítnutí žádosti podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tudíž byla splněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Soud poté nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně osobních a rodinných poměrů žalobce, resp. dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
35. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
36. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, a ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanovila řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (srov. např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99). Konkrétně se jedná o povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu cizince v hostitelském státě, dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinnou situaci cizince, počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen, rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát, imigrační historii dotčených osob a věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Nutno zmínit, že tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje po patřičné úpravě za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017-33), popř. i na rozhodnutí o vydání povolení k pobytu. Jak ovšem připomněl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30: „Obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky (...). Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“ Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele tedy má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, avšak lze jej hodnotit méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je výslovně požadováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 Azs 350/2017-29). V této souvislosti je dále možno upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, v němž se uvádí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Rozhodnutí správních orgánů v dané věci pak prokazatelně obsahují pro věc rozhodné skutečnosti, jež svědčí o přiměřenosti neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobce. Bylo by tak zcela nepřipadným považovat správní rozhodnutí za nezákonná jenom proto, že se správní orgány výslovně nevyjádřily ke všem kritériím, která mají být brána v cizineckých věcech v potaz. Současně je třeba uvést, že žalobce ani nijak blíže nevyložil, v čem měly být jeho vazby na území České republiky ze strany správních orgánů nedostatečně zjištěny. Veškerá ve věci učiněná zjištění plynoucí z obsahu správního spisu tak svědčí pro správnost závěru o nikoliv nepřiměřeném zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a proto i v tomto ohledu má soud za to, že daná otázka byla ze strany správních orgánů posouzena správně.
38. Z napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že se žalovaný, jakož i dříve správní orgán I. stupně, přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu shora uvedených judikатурních závěrů zabýval (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Posoudil přitom všechny relevantní okolnosti případu a vzhledem k povaze vědomého a opakovaného trestněprávního jednání žalobce dospěl k závěru, že v daném případě převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů žalobce. Pokud žalobce v tomto ohledu výslovně upozornil na vztah se synem, pak žalovaný ve svém posouzení vycházel mj. z předloženého rodného listu, ve kterém je žalobce uveden jako otec dnes již zletilého E. P., nar. „X“, listiny o udělení státního občanství E. P. a lustrace CIS. V této souvislosti je zároveň nutno zdůraznit, že bylo výhradně na žalobci, aby v řízení tvrdil (dostatečně určitým způsobem) své osobní či rodinné vazby, které mohly být rozhodnutím dotčeny, neboť se jednalo o jeho intimní sféru. Pokud tak neučinil, správní orgány vycházely z podkladů obsažených ve správním spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39).
39. K tomu je třeba poukázat i na skutečnost, že žalobce v rámci správního řízení toliko v odvolání značně obecným způsobem odkázal na existenci „nezletilé dcery – občanky EU“, ač touto argumentací zjevně mínil svého syna E. P., neboť dceru žalobce N. P., nar. „X“, nebylo vzhledem k informacím plynoucím z lustrace CIS možno považovat za „nezletilou občanku EU“. Na tuto okolnost nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž seznatelně reagoval. Žalobce tak sice v žalobě namítl značně obecným (univerzálním) způsobem nesprávnost a nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadu do jeho soukromého a rodinného života, avšak v průběhu správního řízení neuvedl žádné správními orgány nezohledněné skutečnosti, které by mohly mít na posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života vliv. Skutečnosti, na které žalobce konkrétně upozornil v žalobních tvrzeních, tj. že pobývá na území České republiky dlouhou dobu, přičemž ve svém domovském státě nemá zázemí a že zde žije se svým synem, pak správní orgány obou stupňů ve svých hodnoceních zohlednily, když tyto následně vážily právě naproti negativním zjištěním k jeho chování, resp. k jím spáchané trestné činnosti.
40. Ve vztahu k žalobcem tvrzené vazbě se synem (dnes již zletilým) je pak možno odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 Azs 350/2017-29, v němž se uvádí, že „[c]o se týče stížnostních námitek týkajících se porušování zájmů stěžovatelova nezletilého syna, k nimž stěžovatel odkazoval na čl. 9 odst. 1 Úmluvy, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že do práv garantovaných těmito předpisy nemůže neudělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytového oprávnění již ze své podstaty zasáhnout a dodává k němu následující. Přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65). K uvedenému lze odkázat také na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, publ. pod č. 234/2012 Sb., ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že „[d]o soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.“ Jak také vyslovil zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, „[s]kutečnost, že stěžovatel nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území ČR, nepochybně znamená zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.“

41. Shora uvedené závěry jsou přitom plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, přičemž z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života v zemi původu (tj. na Ukrajině) zcela vyloučena, jakkoliv by to jistě pro žalobce znamenalo citelnou životní změnu. Stejně tak je možná realizace jeho rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím telekomunikačních technologií, vzájemných pravidelných návštěv syna u žalobce na Ukrajině, nebo naopak návštěv žalobce u svého syna v České republice. Pokud by žalobce získal v budoucnu jiné oprávnění ke vstupu či k pobytu na území České republiky, mohl by v určité míře být se svým synem i zde. Žalobci tedy není napadeným rozhodnutím nikterak zabráněno ve styku se synem. Bude tak pouze na něm, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život, aby se se synem v případě zájmu mohl stýkat. Poukázat je též možno na skutečnost, že na případné finanční či jiné podpoře syna ze strany žalobce, či správě jeho majetku, se vůbec nic nemění, a to v kontextu rozličných možností činění peněžních převodů a právních jednání distanční formou. Je přitom smutným faktem, že dojde-li k faktickému oddělení žalobce a jeho syna, bude to pouze a jedině v důsledku závažného společensky závadového jednání samotného žalobce na území České republiky. Za toto jednání a jeho důsledky nicméně nese plnou odpovědnost pouze a jedině žalobce. V daném kontextu je nutno důrazně upozornit též na fakt, že syn žalobce se narodil již v roce 2002, přičemž žalobce páchal v České republice trestnou činnost kontinuálně od roku 2004 až do roku 2017, vědom si nepochybně svých rodinných poměrů a možných negativních důsledků svého protiprávního jednání.
42. Soud tak z uvedených důvodů ve shodě se správními orgány vyhodnotil, že v případě žalobce v žádném případě nemohly převážet jeho zájmy týkající se soukromého a rodinného života nad veřejným zájmem na dodržování právních norem České republiky, a to s ohledem na opakovanou a četnou trestnou činnost žalobce, nadto nikoliv bagatelního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

charakteru. Ostatně, žalobce za nadepsané situace ani nemohl legitimně očekávat, že mu bude nadále umožněno budovat soukromý a rodinný život v České republice, resp. že stát naprosto rezignuje na reakci ve vztahu ke zcela nepřipustnému jednání – flagrantnímu porušení právem chráněných hodnot.

43. Nad rámec uvedeného je poté přiléhavým upozornit i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, z něhož plyne, že „[p]řiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30). (...) Nad rámec výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.“
44. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. července 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)